

Gancho

Hans Love Dohns

Årtaskolan
Hjälmarsvägen 16
12053 Årsta
Tel: 08-508 46 200
Fax: 08-508 46 202
www.arstaskolan.se

Författare och illustratör:
Hans Love Dohns

Gancho

Hans Love Dohns

Kapitel 1 - Ett oväntat möte

Johan stod i skolans mörka korridor. Han var inte ensam. Skolans hårding Dómar stod också där. Dagen innan skulle Johan kasta en smällare mot en barnvagn. Men det var då Dómar lade en hårig hand över hans axel. Johan blev distraherad och kunde inte koncentrera sig. Han fick ett utbrott och slog Dómar stenhårt i magen. Med en smäll slog han i marken. Nu ville Dómar ha hämnd på Johan. Det var så allt började. Nu stod Johan helt stelfrusen med hjärtat i halsgropen. Han började tänka på sin älskade ödla. Hans ödla var jättegammal och Johan visste att Ödlas snart skulle dö. Precis då flög en näve upp i ansiktet på honom och allt blev svart.

När han vaknade låg han i en vit säng i ett vitt och kallt rum. Han förstod först inte var han var.

Men sen förstod han att han var hos skolsyster. Han hade jätteont i huvudet. Det kändes som om det stod någon där inne och bankade.

-Johan? Hörde han plötsligt en raspig röst säga.

-Johan, lever du? Johan såg en svart kuslig skepnad i dörren. Skepnaden sa:

- Gå till skolans källare. Innan Johan hann reagera hade skepnaden försvunnit ut ur den vita dörren. När Johan vände sig om såg han ett brev ligga på byrån bredvid sängen. Johan kände igen sin mammas handstil och började genast läsa. Det stod:

Min älskade son.

Jag har tyvärr tråkiga nyheter.

Ödlas har dött.

Hoppas att du inte blev så ledsen.

Tänk på att han var gammal.

Hoppas att du snart blir bra.

/Mamma & Pappa.

Johan förstod inte vad han hade läst.
Bara att det handlade om hans fina
Ödlas. Han läste brevet igen.

Min älskade son.

Jag har tyvärr tråkiga nyheter.

Ödlas har dött.

Hoppas att du inte blev så ledsen.

Tänk på att han var gammal.

Hoppas att du snart blir bra.

/Mamma & Pappa.

Johan förstod vad som hade hänt. Han
ville inte ha läst det han hade läst. Ödlas
var gammal, men ändå.

Dagen efter hade alla skrattat åt Johan
för att han var mörkrädd. Alla förutom
Karl, Johans bästa kompis, tyckte synd
om honom.

Kapitel 2 - En oväntad fest

Johan stod bakom ett rostigt mål i närheten av källaren och gömde sig. Mannen med den raspiga rösten hade bett honom gå dit, men han hade ingen nyckel så han var tvungen att vänta på att någon skulle komma. Han väntade och väntade. Han kände hur tålamodet sakta försvann. Tillslut kom en lärare och öppnade källarens dörr. Dörren var gammal och lite rostig. Den knarrade när den öppnades. Han tog sats. När läraren hade gått in genom dörren och försvunnit bakom väggen var det fritt fram. Med ett språng sprang Johan och greppade tag i dörrens buckliga handtag, precis innan dörren hade stängts. Johan väntade i åtta långa sekunder, sen gick han in.

I källaren var det kolsvart och det luktade precis som i mormors källare. Han gick ett steg men snubblade innan han satt ner foten. Han lutade sig ner för att kolla vad han snubblat på. Johan hittade en silvrig gammal lampa som han tände. Nu såg han alla dom gamla och bruna väggarna. Han kom fram till den sista och fulaste väggen där han stannade. Johan var helt ensam. Han kände sig ensammare än ett bortkastat äppelskrutt.

Helt plötsligt hörde han en mörk och raspig röst. Det lät exakt som den raspiga rösten uppe hos skolsystemen som hade sagt att Johan skulle gå ner i källaren. Johan såg samma svarta skepnad som han hade sett tidigare. Skepnaden kom närmre och närmre. Johan kände hur skräcken spred sig i hela kroppen. När Johan såg tydligt vad det var trodde han inte sina ögon.

Mitt framför honom stod en brunsvart mini-gorilla.

-Hej Johan, sa mini-gorillan. Vet du vad jag heter, frågade han.

-Nej, vad heter du?

Mini-gorillan sa att han hette Nivék och sedan sa han att de var tvungna att resa.

- Varför då, sa Johan.

- För att vi ska till planeten Gancho, sa Nivék.

- Vad är Gancho, sa Johan.

- Världen som inte finns, sa Nivék.

Johan tänkte att han skulle hämta Karl.

- Vänta jag ska hämta Karl, sa Johan.

Johan kutade som ett galet lejon med eld i baken. Det tog inte mer än två korta minuter tills han var nere med Karl vid källarens dörr.

- Skit också! Sa Johan, källarens dörr var låst.

- Vad gör vi nu Johan? Frågade Karl.
Precis då öppnades dörren och Karl började skrika av skräck.

-Karl, Karl, Karl, lugna ner dig, sa Johan. Karl slutade inte skrika. Johan fick ett anfall och började skrika:

- Sluta, sluta, sluta!

Då slutade Karl och de kunde tillslut gå ner i källaren.

- Här har ni varsin magisk kniv, sa Nivék. Hugg er själva i hjärtat en gång. Nivék högg sig först och helt plötsligt var han försvunnen. Nu var det Karls tur. Han var väldigt rädd för han trodde att han skulle dö i den här världen och aldrig kunna komma tillbaka. Men samtidigt kändes det väldigt spännande. Så Karl högg sig själv rakt in i hjärtat. Kniven gled enkelt rakt igenom och han försvann från jordens yta.

Johan var inte rädd, snarare lycklig. Helt plötsligt hördes ett pipande. Det var brandlarmet. Då högg han sig kraftfullt rakt in i hjärtat och ljudet upphörde. Han förstod att han också försvunnit från jorden.

Dom var alla uppe i den mörka rymden. Dom flög som Stålmannen.

- Följ mig, sa Nivék. Då frågade Johan:

- Kan vi andas här uppe.

- Nej sa Nivék, inte i vanliga fall. Men den magiska kniven gjorde att vi kunde andas här. Dom reste och reste i 1000 århundraden. Dom reste till en annan galax. Efter lång, lång tid så började de se en planet.

- Vad är det för planet, frågade Johan.

- Det där är Gancho, svarade Nivék.

Dom kom närmare och närmare. Till slut var det kanske bara tre meter kvar.

Dom landade mjukt. Marken var hård som på jorden och Johan hade svårt att gå. Dom hade ju rest i 1000 århundraden.

- Vänta, sa Johan. Har inte vi dött?

- Nej, sa Nivék. Resan hit var magisk.

Även om man hade åkt till den här galaxen och dit vi står nu skulle man bara se den här planeten om man hade huggit sig i hjärtat med den magiska kniven, sa Nivék. För det är en magisk planet, förklarade han.

Det var träd nästan överallt och de svävade nästan när de gick. Det fanns ingen gravitation. Johan tyckte att det luktade apa. Han frågade Nivék varför det luktade apa. Nivék sa att det bodde jätteapor och dvärgapor där. Nivék sa att resan inte var slut. Han sa att de var tvungna att resa till Titsau.

Johan undrade vad Titsau var. Nivék sa att det var en liten by i mitten av Gancho.

-Varför måste vi resa dit, undrade Johan. han kände sig trött efter resan. Nivék berättade att dom skulle på en konsert med Dumle, en inspelad konsert från Jordan. Invånarna här har börjat gilla Dumle fast dom vet inte vad Bandet Dumle sjunger om.

Johan blev jätteglad för han älskade bandet.

Men, hur skulle dom ta sig till Titsau? Dom slog sina kloka huvuden ihop och bestämde att dom skulle gräva en stor grop. Sen lägga över pinnar och löv och en banan i mitten. Ganska snart hade dom lyckats fånga en jätteapa. Först var apan jättearg men när dom bjöd den på fler bananer blev den på gott humör. Den gick med på att bära sina nya vänner på ryggen, hela vägen till Titsau. Men det gick åt många bananer på vägen!

När dom kom fram till byn skulle konserten just börja. Stora skärmar var uppsatta på ett torg fullt med apor i olika storlekar. Alla ville lyssna på Dumle. Nästan alla köpte bananchips till konserten. Johan tyckte att det var roligt att vara där. Han köpte en stor påse bananchips till sig själv, Karl och Nivék. Konserten kunde börja!

Kapitel 3-en objuden gäst

Det hade blivit sen kväll. Konserten började gå mot sitt slut. Johan och dom andra var ganska trötta men det var ju bara tre låtar kvar. Plötsligt slocknade alla skärmarna! Det blev kolsvart och tyst.

- Vad är det som händer! Skrek en av byborna. En annan bybo sa att han trodde att det var datatrassel. Det var spöklikt tyst och mörkt överallt.

Det kom en person i en rock och ställde sig på scenen där konserten hade spelats. Han tog av sig rocken och visade sitt gröna fula ansikte. Dom flesta av byborna började skrika av rädsla.

- Vem är det där, frågade Johan Nivék. Nivék sa att det var Onno, ondskans medhjälpare. Onno sa att folket inte fick stanna kvar i Gancho för att då skulle ondskan ta deras barn. Och tillslut ta dom själva också. Lika plötsligt som han kommit var Onno försvunnen.

Alla var antingen ledsna eller rädda.

Johan frågade en bybo om vem ondskan var men fick aldrig något svar. Dom flesta pratade om sina barn. Dom tyckte att barnen var det bästa som fanns och andra pratade oroligt om sin familj. Johan gick till en ganska liten apa och frågade vad dom var oroliga för. Den lilla apan sa att dom av aporna var rädda för att Onno har varnat dom många gånger och en gång tagit ett barn från en familj. Johan gick därifrån. Nivék sa att det fanns ett hemligt vapen men att det låg i ett beskyddat område där man inte fick vara.

- Vilket område då? Frågade Johan.

- Där ondskan bor, svarade Nivék.

Johan sa att han inte ville att dom i fantasivärlden skulle lida och bli av med sina barn. Johan hade bestämt sig. Han skulle hämta det hemliga vapnet mot ondskan.

Kapitel 4 - En Farlig Resa

Johan, Nivék och Karl hade börjat gå den långa biten. Innan dom hade börjat gå så hade Johan frågat Nivék vad som var svårt med resan. Nivék sa att det skulle bli en lång resa och att det fanns stora svårigheter på vägen. Till exempel mörka och djupa grottor och farliga apor. Landskapet som dom befann sig i var nästan som jorden fast det var träd överallt och många berg. Nästan alla träd var olika slags bananträd. Det fanns gula, lila, beige, svarta, gröna, orangea, vita, bruna, blåa, turkosa och röda bananer. Dom smakade allt från bananlakrits till bananjordgubb. Det vattnades i Johans mun. Johan kände smaken av bananlakrits men han kunde inte längta mer efter det för nu skulle den riktiga resan börja.

Nivéék sa att dom skulle flyga och för att kunna göra det skulle dom var tvungna att gå upp på det höga berget för här nere var det gravitation. Uppe på berget fanns det ingen gravitation och därför kunde dom flyga därifrån. Dom började gå. Nivek sa att vägen upp för berget var det svåra för där kunde det lura faror. Dom gick på en stig som slingrade sig som en orm. Plötsligt gav marken vika och Johan, Nivéék och Karl trillade ned i ett stort hål i marken. Omtumlade låg de på botten av hålet. Johan gnuggade ögonen för att se var de var. Plötsligt svepte en hårig hand över kanten och försökte få tag på dom.

-Åh nej, skrek Nivéék! Det är en köttätande vildapa! Dom har tröttnat på bananer och nu är dom ute efter oss! Hans röst var fylld av skräck. Handen kom närmare och närmare. Johan som var en baddare på fällor kom på att han hade en råttfälla i ryggsäcken.

När handen var så nära Johans huvud som möjligt tog han råttfällan och satte råttfällan rakt över apans håriga finger. Den vrålade rakt ut. När vännerna vågade kika över kanten, såg dom hur apan sprang runt och försvann bakom en kantig klippvägg. Snabbt kravlade dom upp ur gropen. När dom kom upp till toppen på berget märkte dom hur gravitationen försvann. Nivéék sa:

- Simma upp till det stora, svarta molnet där uppe. Skynda er!

Kapitel 5-Ett hemligt vapen

Johan, Karl och Nivék simmade bröstsim genom den gravitationslösa luften. Det var inte lika jobbigt som att simma i vatten. Men dom blev ändå svettiga, lika svettiga som när dom satt i bastun. Som tur var hade kompisarna gått på simskola när dom var yngre. De kom närmare och närmare det svarta molnet. Johan var inte rädd men lite orolig för att Ondskan skulle dyka upp. Han hade hört många prata om hur farlig och skräckinjagande Ondskan var. Tillslut kom dom fram till molnet. Molnet var guppigt och det kändes som att gå på papper. Så det var inte särskilt slätt. Det var jobbigt att gå där. Det kändes nästan som att gå på för en vulkan. Dom gick på smala, krokiga stigar. Dom kom bara närmare och närmare. Nivék sa att det hemliga vapnet var en dammsugare! Johan och Karl brast ut i skratt.

-En dammsugare, vad ska vi ha den till? frågade Johan.

Ska vi blåsa huvudet av Ondskan med den eller? Nivék sa att det här var en mycket större och kraftigare dammsugare med supermunstycke och i sitt inre fanns det en portal som ska teleportera Ondskan till en annan dimension.

- Dammsugaren är gjord av en helt renhjärtad smed men magiska krafter och han vet vem du är Johan han vet att du är den utvalde, sa Nivek. Han har sugit in sig i dammsugaren med vilja. Han väntar bara på att du ska skicka dit ondskan, förklarade han. Han fortsatte:

- När ondskan är där så förgör han den dimensionen som dom är på. Ondskan kommer dö och tyvärr han som tillverkade vapnet också.

- Du är den utvalde Johan. Allt hopp vilar på dig, avslutade han. Johan kände ett stort ansvar vila på sina axlar.

När dom kom till slutet på den slingrigaste stigen uppenbarade det sig en liten molnport. Nivék öppnade och klev in. Även Karl gick in. Just som Johan böjde sig ned för att ta sig igenom den lilla porten kände han hur någon iakttog dom. Johan slutade tänka på det för nu såg han vapnet och inget var hopplöst. Allt var bra. Plötsligt dök samma fula ansikte som han hade sett på festivalen upp. Det var Onno, småboven! Onno hade förföljt dom hela vägen dit. Ett vilt slagsmål bröt ut. Full kalabalik! Vännerna var inte så bra på att slåss. Småboven var duktig. Han var väldigt stark och kunde många tricks. Men Johan tänkte att inget är omöjligt. Han kom på en plan på tre sekunder. Han samlade alla vännerna och tog fram ett långt rep ur sin ryggsäck. Haltande kom Karl med Nivék på axlarna. De tog tag i varsin ände av repet och sprang mot Onno.

De fick in repet under hans armar och lyckades komma runt honom. De gjorde ett paket av honom och satte honom mot en molnstolpe. Nu hade de bråttom. De visste inte om Onnos medhjälpare var på väg. Snabbt undersökte de vapnet för att förstå hur det fungerade och hur dom skulle få det med sig.

Men ett prasslande ljud väckte deras uppmärksamhet. Paketet med Onno i var borta! Han hade lyckats rymma.

Kapitel 6-En stor förlust

Dom satt på molnet och funderade. Hur kunde Onno försvinna? Dom antog att Onnos medhjälpare hade kommit och befriat honom. Det gjorde inte så mycket för dom viset ju hur dom skulle fånga Onno så det fanns ingen anledning och tänka på honom ändå. Det blev ju inte bättre av att tänka på honom. Johan, Nivék och Karl hade kommit överens om att de skulle resa till Titsau. Karl ville inte gå ner för berget för att han ville inte bli ihjälslagen av en vild apa. Det ville ingen. Johan sa att han hade en fallskärm i ryggsäcken.

-Men Johan, sa Karl. Nivék kan ju sitta på din eller min rygg men hur ska vi få plats i en sådan? Johan sa att han hade en fallskärm för vuxna som båda kunde få plats i. Johan satte sig på höger sida och Karl på vänster. Nivék fick sitta på Karls axel. Karl vågade inte.

Johan sa att han "gärna" fick gå ner för berget men Karl åkte hellre i fallskärmen.

Dom hoppade. Det var väldigt häftigt att sväva i en fallskärm. Karl tyckte tvärtemot. Han blundade och frågade om dom var nere, hela tiden. Dom kom bara närmare och närmare. Det gick inte så fort men snart var dom ändå nere. Dom var nere och det var svårt att gå för gravitationen var tillbaka. Det kändes som gravitationen tryckte dom ner mot marken. Dom började gå.

Det tog inte så lång tid tills dom började närma sig Titsau. Dom var glada och pratade. Johan frågade om han och Nivék skulle snottra. Han fick inget svar. Han frågade igen:

- Vill du snottra med mig Nivék, men han fick fortfarande inget svar. Johan kollade bak. Han såg bara Karl, ingen annan.

- Vet du vart Nivék är? Frågade Johan Karl. Nej, sa Karl. Var är han? Men det fanns ingen Nivek någonstans. Johan viste inte var han var, men han förstod till slut att han var borta. Johan kände att allt var hopplöst. Han kröp ihop till en hög. Karl frågade hur det var. Johan sa att det var ok. Johan tänkte att dom ändå skulle fortsätta resan. Han hoppades på att Nivék skulle komma tillbaka. Hur skulle dom annars klara sig? Med en stor klump i magen ställde sig Johan upp.

-Kom, vi går, sa Johan till Karl. Karl sa att det var nära till staden och att dom kunde vila där. Dom fortsatte gå och tillslut kom dom fram till Titsau. Där vilade dom ett tag. Johan sov oroligt och drömde om att allt var så hopplöst.

Det var morgon och allt var ljust och fint. Plötsligt kom det mörka moln och lade sig över Titsau. Allting blev mörkare och mörkare.

Det blev ganska läskigt för man viste ju inte om ondskan skulle komma. Johan kände innerst inne att allting bara var hopplöst.

Kapitel 7-En fasansfull ondska

Det var morgon i Titsau. Johan och Karl låg i soffan och drog sig. Dom var trötta. Johan tänkte på allt dom hade varit med om igår. Han funderade bland annat på hur Onno kunde rymma och hur Nivéék kunde försvinna. Johan klädde på sig och gick ut. Karl kom rusande efter honom med öppen skjorta. Där borstade dom tänderna sen gick dom till kafeterian och beställde varsin banan och en oboy. Det var fint ute men det luktade fortfarande apa. Det var soligt och det var inte så mycket moln.

Karl och Johan satt på varsin liten stubbe vid ett gult hus. Johan såg att det kom ett stort moln mot dom. Men han brydde sig inte så mycket om det.

Molnet kom bara närmare och tillslut var det över honom och Karl. Molnet stannade och allt blev mörkare. Johan fick ont i huvudet. Han kände att något var nära.

Smärtan blev starkare och kände att det kom närmare och närmare.

Plötsligt kom en stor svart jätte ner på marken. Johan fick nästan en hjärtattack. Han var så rädd så att han blev helt stum och stod där helt förstenad. Han kunde inte röra en tå, inte ens blinka.

-V...vem är d..du. Sa Johan.

-Ondskan.

Johan hade aldrig varit så här rädd förut. Ondskan sa att han aldrig borde åkt hit och sa att Johan skulle åka hem. Johan tänkte. Skulle han ge upp? Nivek var ju borta och Onno hade ju rymt.

Johan funderade på att ge upp.

- Okej ondskan. Du har rätt. Jag ska åka hem, sa Johan.

- Hahaha, sa Ondskan. Ödlas tyckte inte om dig. Det var därför han dog. Han tog säkert livet av sig för att slippa dig.

-Det där borde du inte sagt, sa Johan.

- Som om jag är rädd för dig nu, sa ondskan.
- Det borde du vara nu, skrek Johan och rusade mot ondskan beredd för fight.

Kapitel 8-En sista strid

Johan sprang mot ondskan med nävarna i vädret. Han tog fram det hemliga vapnet. Samtidigt tänkte han på hur han hade blivit inblandad i det här.

Mer hann han inte tänka på. Det enda han kunde tänka på nu var att förgöra Ondskan. Johan tog upp dammsugaren och klickar på start. Kraften var lika stark som en elefant som drog i den. Det gick att både blåsa ut luft och att suga in, som en vanlig dammsugare. Johan visste att det inte är en vanlig dammsugare han höll i. Den ska i bästa fall befria dom oskyldiga från Ondskan. Johan känner sig nervös. Det är ett stort ansvar som vilar på honom. Maskinens luftstrålar var starka. Han kände hur det blev svårare och svårare att hålla i den. Johan siktar munstycket mot Ondskan men missar och träffar då istället stenväggen mitt emot.

Sten och damm flög upp i luften och det gick inte att se så bra längre.

När röken är borta ser Johan inte längre Ondskan. Han spanar efter honom. Plötsligt dyker han upp bakom Johan och kastar sej över honom. Han trillar omkull på marken. Johan klarar att hålla i maskinen längre. Dammsugaren glider ur hans händer och landar på marken med en smäll. Johan blev förtvivlad. Hur skulle han nu kunna förgöra Ondskan. Johan hann inte fundera länge på lösningen då han upptäcker att Ondskan är på väg mot honom i full fart. Johan hoppar undan den stora varelsens attack. Johan springer för sitt liv. Han kastar sig in bakom ett stort klippblock. Ondskan får svårt att få tag på honom.

Efter en stund vågar Johan kika fram. Ingen Ondska och inte heller någon dammsugare i sikte. Har Ondskan tagit vapnet och dragit iväg?

Plötsligt känner han håret resa sig upp på huvet. Han förstår att Ondskan är uppe på klippan. Ondskan skrattar åt honom.

- Nu tar jag dej skriker han! Johan kan inte hålla emot. Ondskan tog strypgrepp om Johans hals. Han klämde så hårt att Johan snart svimmade. Johan kände hur allt slocknade i honom, precis som när man är jätte trött och ögonlocken blir tunga. Nu var allting svart och tyst.

Johan vaknade i en kolsvart grotta. Johan var så mörkrädd! Hur ska han klara sig ut! Plötsligt hör han Nivéks röst. Inbillar han sig bara? Rösten säger att Johan kan ta sig ur grottan och han kan fortfarande rädda dom från Ondskan. Johan ser inte handen framför sej. Han är panikslagen! Plötsligt känner han att en stor sten är lös i klippväggen.

När han tar i allt han kan glider den åt sidan och en öppning ut från grottan öppnar sej. Han ser inte Ondskan. I ett hörn står dammsugaren!

Johan kravlar ur grottan och kryper försiktigt fram mot dammsugaren. Den verkar oskadd. Han kikar över en kant och ser Ondskan stå och prata med småboven. Plötsligt ger han småboven en örfil och skriker åt honom att han är missnöjd med honom. Han hotar honom med att han ska suga in honom i dammsugaren för att bli av med honom. Johan är beredd. Snabbt slår han på dammsugaren och springer mot Ondskan. Flopp! Ondskan är på väg in i dammsugaren men håller sig kvar. Ondskan skrattar och säger att han inte har en chans mot honom. Onno kommer fram till Ondskan och säger att han har bytt sida.

Onno tar tag i Ondskans händer. - Hej då, säger Onno och så slår han på Ondskans händer. Ondskan tappar taget. Ondskan suggs in i maskinen som brummar och skakar. Plötsligt blir allt stilla. Ondskan har teleporterats iväg.

Johan kan inte tro sina ögon. De är fria!!!

Kapitel 9-Ett lyckligt slut

Ljuset kom närmare. Mörkret möttes av ljuset och försvann. Ljuset gled igenom varenda liten spricka. Överallt var det nu ljust och blommorna började slå ut.

- Va fint det är Karl, sa Johan med ett glatt leende på läpparna.

Johan hörde plötsligt en pipande röst.

Det lät exakt som..... Nivek.

- Nivek, skrek Johan.

- Här.

Där låg Nivek, svettig, törstig och hungrig som en varg.

- Vad hände, frågade Johan med ivrig röst.

Nivek sa att han hade hört Johan fråga honom om dom skulle snöttra men just i samma ögonblick försvann marken under mina fötter och så trillade jag ner i en spricka i marken. En dag senare vaknade jag i en säng, berättade Nivék.

- Det var några dvärgråttor som bodde där. Vi fikade och lärde känna varandra,

fortsatte han. Tillslut hjälpte dom mig upp och så gick jag hit och här är jag nu.

- Vad skönt och se dig, vi har varit så oroliga, sa Johan.

- Jag vet, jag har varit orolig för dig och Karl, sa Nivék

- På tal om Karl, var är han frågade Nivék Johan såg ut som ett frågetecken. Han hade ingen som helst aning.

- Sist jag såg honom så var han borta vid den där stubben, sa Johan.

- Vilken stubbe då? Frågade Nivék

-Den där vid det gula huset där borta, sa Johan stressat.

- KARL!!! ropade Johan allt vad han pallade. Ännu högre, KAARL!!!

Plötsligt stack det fram ett huvud från dörren på det gula huset. Karl spejade några gånger fram och tillbaka innan hans blick mötte deras. Dom förstod att dom hittat varandra till slut. Dom sprang mot varandra med utsträckta armar.

Dom kramades och skrattade.

- Det här måste vi fira, ropade de alla tre.

På kvällen så hade dom en stor fest för att fira Johan. Dom hade presenter och bananer i olika smaker. Johan som var så generöst sa att han tyckte att det var jätte snällt men om han åt en till banan skulle han spy.

Johan kände att tiden var knapp. Han saknade sin familj. Han sa adjö till Nivék och kramade honom så hårt som han aldrig någonsin hade kramat någon. Johan och Nivék sa adjö en gång till och hög sig sedan i hjärtat med dom magiska knivarna. Dom försvann. Dom reste i tusen århundraden. Dom reste i ljusets hastighet och vaknade sedan i skolans källare. Johan hörde samma brandlarm som han hade hört när dom åkte dit och hörde kraftiga steg i trapphuset. Vad konstigt, ingen tid hade gått.

Karl och Johan sprang ut på skolgården och ställde sig i det rätta ledet. En kille från sjuan stod bredvid. Han sa att Johan var en fegis för att han var mörkrädd.

- Varför är du mörkrädd? Frågade killen.
- För att du ska ha något att fråga om, svarade Johan.

Hej!

Jag heter Love och har just fyllt 11 år. Jag bor i Årsta och gillar simhopp och parkour. Jag går i Årstaskolan. Jag gillar deckare och spännande filmer. I sommar ska jag på kollo på Barnens Ö och lära mig göra film själv. Jag tycker om att vara på mitt landställe i Sörmland. Där har jag en stor hoppmatta jag övar volter på. I sommar vill jag ha kul, uppleva nya saker och träffa nya och gamla kompisar. Hoppas du gillar min roman!

